

## IK ZIE HET AAN JE GEZICHT

Sophie heeft een pakje gekregen. Wat zou erin zitten? Ze is een weekend bij opa aan het logeren en zomaar, terwijl ze op zondagmorgen aan het ontbijt zitten, heeft hij het over de tafel naar haar toegeschoven. Hij zegt: 'pak maar uit, het is voor jou'.

Voorzichtig maakt ze het open. Er zit een klein doosje in met een heel sierlijk dekseltje. Het voelt heel bijzonder. Het dekseltje is eraf. Ze kijkt erin. Het doosje is bekleed met mooie zachte witte stof en daarop ligt een echt gouden kettinkje!

'Dat is voor jou,' zegt opa. 'Die is van oma geweest, toen ze net zo oud was als jij. En ik wil het heel graag aan jou geven.' Opa kijkt aandachtig naar het gezicht van Sophie. Wat ziet hij toch?

'Sophie,' vraagt hij, 'Wat is er?' 'O, niets,' zegt Sophie en ze zet een blij gezicht op. Haar opa buigt een beetje naar haar toe over de tafel en vraagt met zijn zware stem: 'Weet je het zeker, want ik zie wat aan je gezicht.' Lang houdt Sophie haar blije gezicht niet vol. Ze begint te snikken. Opa legt zijn hand op de handen van Sophie, die het doosje stevig vasthouden. 'Vertel eens?' vraagt hij.

'Ik vind het kettinkje heel mooi, maar ik mis oma zo!' 'Ik ook,' zegt opa. 'Echt waar?' vraagt Sophie. En dan ziet Sophie aan het gezicht van opa ook iets wat ze niet zo vaak ziet. Hij is verdrietig.

Opa staat hij op en zegt: 'Ik denk dat hij prachtig staat bij je jurk. Zal ik hem bij je omdoen?' Hij pakt het doosje en doet het oude kettinkje voorzichtig om de hals van zijn kleindochter. Het staat haar prachtig. Ze zeggen niet veel meer. Samen gaan ze naar de kerk en aan hun gezichten kun je zien dat ze heel veel dingen denken. Over oma, over verdriet en over de kerk.

Die ochtend gaat het over Psalm 43. Er wordt avondmaal gevierd in de kerk waar opa naar toe gaat. Als ze in de auto op de terugweg zitten, vraagt Sophie aan haar opa: 'Wat dacht u toen u van de avondmaaltafel terug kwam?' Opa kijkt haar aan. 'Waarom vraag je dat?' Omdat uw gezicht er zo anders uitzag. Opa kijkt haar aan. Zijn ogen zijn vochtig en ze glimmen tegelijk. 'Omdat de Here Jezus daar was, Sophie. Ik mis oma erg, maar Hij is er nog. Hij is mijn kracht. Hij is mijn troost. Hij is mijn Verlosser. En toen ik bij Hem vandaan kwam en jou weer zag zitten, voelde ik me heel anders van vanmorgen aan tafel. Wat mooi dat je dat aan mij zag.' 'Was u blij?' vraagt Sophie. Opa denkt even na. 'Blij is niet het goede woord, denk ik. Het is meer getroost.'

Toen werd het stil tussen die twee. En als je toen naar het gezicht van Sophie had gekeken, glommen haar ogen ongeveer net zo als die van opa. Ze begreep het wel een beetje. Niet blij maar getroost. Daar moest ze nog maar eens over nadenken...

### Tekst: Psalm 43

*Vraag: Zie jij ook wel eens mensen van het avondmaal terugkomen die een beetje tranen in hun ogen hebben? Wat zou dat kunnen zijn, als je aan de opa van Sophie denkt?*

